

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **RoBiN OIL s.r.o.**, se sídlem Libušina 172, Kladno, zast. JUDr. Liborem Janků, advokátem se sídlem Mánesova 13, Cheb, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát v Praze**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, proti rozhodnutí ústředního ředitele České obchodní inspekce ze dne 29. 3. 2012, č. j. ČOI 15953/12/O100/2500/11/12/Hy/Št, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 26. 11. 2013, č. j. 59 A 70/2012 – 73,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud“), kterým byla ve výroku I. jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta žaloba proti shora označenému rozhodnutí ústředního ředitele České obchodní inspekce. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí ředitele České obchodní inspekce, inspektorátu Ústeckého a Libereckého, ze dne 12. 1. 2012, č. j. ČOI/3124/12/2500/0631/2011/R/BL (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 50 000 Kč za správní delikt podle § 9 odst. 1 písm. b) zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pohonných hmotách), v rozhodném znění (dále jen „zákon o pohonných hmotách“), a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Výrokem II. napadeného rozsudku krajského soudu byl zamítnut návrh stěžovatele na upuštění od uložení pokuty.

I. Vymezení věci

[2] Předmětem sporu v projednávané věci je odpovědnost stěžovatele za správní delikt dle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách spočívající v prodeji motorové nafty, která nesplňovala požadavky na její jakost stanovené normou ČSN EN 590 a přílohou č. 2 vyhlášky

č. 133/2010 Sb., a přiměřenost pokuty uložené za spáchání tohoto správního deliktu.

[3] Krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že obsah napadeného rozhodnutí žalovaného koresponduje s obsahem správního spisu. Není sporu o tom, že při kontrole splnění požadavků na složení a jakost motorové nafty u stěžovatele jako provozovatele čerpací stanice nespĺňovala nafta jeden z požadavků na její jakost daný vyhláškou č. 133/2010 Sb., a to v parametru „filtrovatelnosti“ v přechodném období, tj. v období od 1. 10. do 15. 11. Ačkoli v tomto období je připuštěna filtrovatelnost maximálně $-10\text{ }^{\circ}\text{C}$ (s chybou měření $-8\text{ }^{\circ}\text{C}$), tak kontrolou dne 17. 10. 2011 byla zjištěna filtrovatelnost jen $-5\text{ }^{\circ}\text{C}$, tj. zřetelně pod normou stanovenou v příloze č. 2 vyhlášky č. 133/2010 Sb.

[4] Soud se neztotožnil s námitkou stěžovatele a nespátroval nezákonnost v tom, kdy byla kontrola provedena (17. 10. 2011), neboť stanovené parametry pohonné hmoty je nezbytné respektovat vždy a bez ohledu např. na počasí, či na stav zásob pohonné hmoty v zásobnících.

[5] Dále upozornil na to, že u správního deliktu podle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách není předmětem dokazování zavinění, neboť je zde uplatněn princip objektivní odpovědnosti.

[6] Ke stěžovatelově námitce, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s uplatněním § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách („*Právníkova osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila.*“), poukázal soud na následující. Sám stěžovatel uvedl, že před provedenou kontrolou dne 17. 10. 2011 navezl naftu dne 19. 9. 2011 (třídy B) a dne 5. 10. 2011 (třídy D). Má-li za to, že pouhý matematický výpočet (aritmetický průměr) postačuje k naplnění zákonného důvodu dle § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, pak se s tímto závěrem soud neztotožnil. Předně podle normy směs nafty obou tříd (B a D) lze prodávat jen do 15. 10. a stěžovatel si neověřil, ač tak mohl bez problémů učinit (např. objednaným měřením), že 17. 10. 2011 již směs neprodává. Stěžovatel navíc výslovně odmítl odčerpání dříve navezené nafty tř. B. Také jeho odkaz na „podvodné“ jednání jeho dodavatele není nikterak podloženo a tento argument ani dále nerozvíjí. Ve správním spise jsou založeny doklady o obou zmíněných závozech nafty vč. dodacího listu dodávky z 19. 9. 2011, ze kterého vyplývá, že se jednalo o naftu tř. B. Tyto listiny a související kvalitu a jakost motorové nafty v průběhu celého správního řízení stěžovatel nikterak nezpochybnil. Ani v žalobě nepředložil nic, co by bylo možno pokládat alespoň za indicii, která by vedla k dalšímu případnému dokazování v daném směru. Především s odkazem na tyto důvody krajský soud konstatoval, že z tvrzení stěžovatele a ani ze správního spisu nevyplynula sebemenší indicie, poukazující na aktivitu žalobce v intencích § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách.

[7] K námitce, že nenastal škodlivý následek správního deliktu (poškození vozidel spotřebitelů), krajský soud uvedl, že správní delikt podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách je deliktem ohrožovacím, jak z formálních znaků skutkové podstaty vyplývá, proto je jeho skutková podstata naplněna pouhým prodejem pohonné hmoty nevyhovující požadavkům (byť jedinému) na jakost a kvalitu. Není sporu o tom, že díky povětrnostním podmínkám nedošlo a ani nemohlo dojít ke škodlivému následku, avšak tato skutečnost nemá význam pro posouzení skutku, neexistence škodlivého následku může být maximálně vzata v úvahu při úvahách o výši sankce – pokuty.

[8] Stěžovatel v žalobě dále namítal, že výše uložené pokuty nebyla řádně odůvodněna. K tomuto krajský soud uvedl, že správní orgán I. stupně podrobně rozvedl, z jakých důvodů přistoupil k uložení pokuty ve výši 50 000 Kč, odvolací orgán jeho rozhodnutí potvrdil, a proto v tomto směru obě rozhodnutí tvoří jeden celek. V rozhodnutí bylo výslovně uvedeno, proč je pokuta ukládána při spodní hranici zákonné sazby, když horní hranice činí 5 000 000 Kč. Soud

pokládá uloženou pokutu za přiměřenou všem okolnostem případu a v žádném případě nelze takovou pokutu pokládat za zjevně nepřiměřenou povaze skutku a okolnostem případu. Je sice pravdou, že se jedná o prvý zjištěný delikt, avšak na druhé straně soud nemohl opomenout, že stěžovatel vědomě spoléhal na to, že s ohledem na počasí by v podstatě nepřicházel v úvahu škodlivý následek. V této souvislosti výslovně uvedl, že přece nebude kvůli případnému zákazu prodeje směsi vyčerpávat zbytek nafty. To svědčí pro nezbytnost uložení pokuty, neboť stěžovatel svůj ekonomický zájem zcela zjevně postavil nad zákon. Rámec správní úvahy při ukládání pokuty nebyl překročen, a proto soud neměl zákonného důvodu k tomu, aby napadená rozhodnutí nahradil svým v tom, že rozhodne o upuštění od uložení pokuty.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[9] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Uvádí, že se ztotožňuje se závěrem, že při kontrole splnění požadavků na složení a jakost pohonných hmot u stěžovatele, nesplňovala motorová nafta jeden z požadavků na její jakost, a to v parametru filtrovatelnosti v přechodném období. Výsledek laboratorní zkoušky stěžovatel nikdy v průběhu správního řízení nezpochybňoval.

[10] Nesouhlasí však se závěrem, že není rozhodné, kdy byla kontrola provedena. Stěžovatel nezpochybňuje, že je povinen prodávat pohonné hmoty v kvalitě a jakosti stanovené obecně závaznými právními předpisy, avšak kontrolu provedenou bezprostředně po skončení přechodného období považuje za vysloveně šikanózní. V tomto období totiž lze předpokládat, že prodejci pohonných hmot mohou doprodávat zbytky zásob, které budou obsahovat směs nafty třídy B a D, a tudíž může být zjištěna nepatrná odchylka od stanovených parametrů.

[11] Správní orgány obou stupňů, stejně jako krajský soud, se nedostatečně vypořádaly s § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách. Důvodem kontrolního zjištění byla skutečnost, že dne 19. 9. 2011 a 5. 10. 2011 byly provedeny závozy čerpací stanice, čímž došlo ke smíchání směsi třídy B s třídou D motorové nafty, přičemž oproti předpokladům nebyla celá zásoba pohonných hmot prodána do 15. 10. 2011, tedy do doby, kdy mohla být prodávána směs obou tříd. Tuto skutečnost v žádném případě nelze vykládat tak, že by stěžovatel výslovně odmítl odčerpání dříve navezených pohonných hmot, čímž měl povýšit svůj ekonomický zájem nad zákon, jak dovozuje soud. Stěžovatel vycházel z toho, že pokud do zbytkového množství 1700 litrů nafty třídy B byla přimíchána motorová nafta třídy D, pak prostým výpočtem váženým průměrem dospěl k tomu, že filtrovatelnost v době provedení odběru měla činit $-8,7^{\circ}\text{C}$, tedy měla vyhovovat všem kritériím stanoveným pro prodej motorové nafty. Nepostupoval nedbale či s úmyslem poškodit spotřebitele, ale racionálním postupem dospěl k závěru, že prodejem zbylé pohonné hmoty nemůže dojít k porušení zákona. Byť je odpovědnost za správní delikt podle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách odpovědností objektivní, tedy jde o odpovědnost za výsledek, nelze ji vykládat tak striktně, jak učinily správní orgány a soud.

[12] Stěžovatel dále trvá na tom, že výše pokuty nebyla řádně odůvodněna. Správní orgán I. stupně se omezil pouze na obecné konstatování, že při stanovení výše pokuty dbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikly nedůvodné rozdíly, aniž by však okolnosti případu blíže specifikoval. Jestliže žalovaný na odůvodnění pouze odkázel, stěžovatel považuje jeho odůvodnění za nepřezkoumatelné. Nelze přisvědčit krajskému soudu, že správní orgán prvního stupně podrobně rozvedl, z jakých důvodů přistoupil k uložení pokuty ve výši 50 000 Kč.

[13] Správní orgány se omezily na konstatování, že se stěžovatel dopustil správního deliktu, za který nese objektivní odpovědnost, přičemž tento stav opravňuje správní orgán k uložení sankce. Správní orgán sankci uložil podle vlastní prosté úvahy o míře závažnosti správního deliktu. Stěžovatel připouští, že došlo k naplnění formálních znaků správního deliktu, avšak má za to, že se tak stalo bez jakékoli formy jeho aktivního protiprávního jednání či jeho hrubým opomenutím. Je přesvědčen, že se tak stalo výhradně nepatrnou odchylkou parametrů prodávané motorové nafty proti parametrům, které určuje technická norma, a to výhradně v jedné kontrolované položce, když ostatní položky byly s normou v souladu. Je proto po právu, aby byl deklarován závěr o správním deliktu, bez uložení jakékoliv sankce, a to i s přihlédnutím k dosavadní bezúhonnosti stěžovatele v oblasti správních deliktů po celou dobu trvání 20 let praxe prodejce pohonných hmot.

[14] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a rozhodnutí žalovaného a žalovanému uložil povinnost nahradit stěžovateli náklady řízení.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že uplatněné kasační námitky se v podstatě shodují s důvody, o které se opírala podaná žaloba, žalovaný tedy odkazuje na své vyjádření k této žalobě a na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, v nichž se s nimi dostatečně vypořádal. Žalovaný proto navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách. Pokud by se totiž krajský soud nevypořádal s žalobní námitkou stěžovatele, byl by napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 8. 12. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007 - 111). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu je přitom natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[18] Z napadeného rozsudku je zcela zřejmé, že se krajský soud podrobně zabýval tím, zda byly naplněny podmínky ustanovení § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách. Nezbyvá než odkázat na odstavce 6 tohoto rozsudku, kde zdejší soud podrobně shrnul závěry krajského soudu týkající se tohoto ustanovení zákona o pohonných hmotách. To, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, neznamená, že by se krajský soud s jeho námitkou nedostatečně vypořádal. Obdobné závěry pak lze učinit i ve vztahu k rozhodnutím správních orgánů. V prvoinstančním rozhodnutí se správní orgán zabýval ustanovením § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách na str. 5, v napadeném rozhodnutí se žalovaný podmínkami dle tohoto ustanovení zabýval na str. 3.

[19] V posuzované věci není sporu o tom, že došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách, tedy, že při kontrole dne 17. 10. 2011 bylo zjištěno, že stěžovatel prodával motorovou naftu, která nespĺňovala jeden z požadavků na její jakost, a to parametr filtrovatelnosti v přechodném období. Stěžovatel prodával naftu

s filtrovatelností $-5\text{ }^{\circ}\text{C}$, přičemž vyhláška č. 133/2010 Sb. a norma ČSN EN 590 požadují filtrovatelnost maximálně $-10\text{ }^{\circ}\text{C}$ (s chybou měření maximálně $-8\text{ }^{\circ}\text{C}$).

[20] Stěžovatel v podané kasační stížnosti brojí proti datu provedení kontroly, má za to, že kontrola provedená bezprostředně po skončení přechodného období je šikanózní. V tomto období lze předpokládat, že prodejci pohonných hmot mohou doprodávat zbytky zásob, které budou obsahovat směs nafty třídy B a D, a tudíž může být zjištěna nepatrná odchylka od stanovených parametrů. S tímto názorem stěžovatele se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Podle přílohy č. 2 vyhlášky č. 133/2010 Sb. a normy ČSN EN 590+A1 je v přechodném období, tj. v období od 1. 10. do 15. 11., připuštěna hodnota filtrovatelnosti motorové nafty maximálně $-10\text{ }^{\circ}\text{C}$ (odpovídající naftě třídy D). Podle normy ČSN EN 590+A1 se při přechodu z třídy B na třídu D u konečného prodejce na výdejním stojanu čerpací stanice po dobu od 1. 10. nejdéle do 15. 10. připouští směs obou tříd B a D, přičemž filtrovatelnost vydávané motorové nafty musí vyhovovat nejméně třídě B, tj. max. $0\text{ }^{\circ}\text{C}$. Z uvedeného je zřejmé, že směs motorové nafty třídy B a D s filtrovatelností max. $0\text{ }^{\circ}\text{C}$ bylo možno prodávat nejdéle do 15. 10. Od 16. 10. již byl prodejce povinen prodávat motorovou naftu třídy D o filtrovatelnosti max. $-10\text{ }^{\circ}\text{C}$. Nelze tedy přijmout argument stěžovatele, že po 15. 10. mohou prodejci doprodávat zbytky zásob směsi nafty třídy B a D. Po 15. 10. již musí prodejci prodávat pouze naftu třídy D (s filtrovatelností $-10\text{ }^{\circ}\text{C}$). Na doprodej zbytků směsi nafty třídy B a D je vyhrazeno právě období od 1. 10. do 15. 10., po tomto období zbytky směsi prodávat nelze. Kontrola provedená dva dny po skončení přechodného období je tedy logická, nikoli šikanózní.

[21] Podmínky pro aplikaci § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách dány nejsou. Skutečnost že oproti předpokladům nebyla celá zásoba pohonných hmot prodána do 15. 10. 2011 a že stěžovatel prostým výpočtem měl za to, že motorová nafta vyhovuje všem požadavkům, nelze považovat za vynaložení veškerého úsilí ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách. Stěžovatel si již dne 15. 10. 2011 musel být vědom toho, že zásoba motorové nafty nebyla prodána a že tato zásoba vznikla smícháním nafty třídy B a třídy D. Pokud stěžovatel vycházel pouze z prostého váženého průměru a z něho dovozoval, že směs nafty splňuje požadavek filtrovatelnosti, pak se jedná o velmi zjednodušený závěr. Jak správně uvedl krajský soud, stěžovateli nic nebránilo, aby provedl vlastní měření, které by posoudilo, zda směs nafty splňuje zákonné požadavky. Spoléhání na prostý výpočet váženého průměru nelze v žádném případě považovat za „vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat“.

[22] Argumentaci stěžovatele, že byt' je odpovědnost za předmětný správní delikt odpovědností objektivní, nelze ji vykládat tak striktně, jak učinily správní orgány a soud, nelze přisvědčit. Odpovědnost za správní delikt dle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách je odpovědností objektivní, jedná se tedy o odpovědnost za protiprávní jednání bez ohledu na zavinění. Argumentace stěžovatele, že nepostupoval nedbale či s úmyslem poškodit spotřebitele, tak není pro odpovědnost stěžovatele za uvedený správní delikt nijak relevantní. Ostatně skutečnosti, že se jedná o objektivní odpovědnost, si je stěžovatel plně vědom.

[23] Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud považuje za nutné konstatovat, že z projevu stěžovatele v průběhu správního a soudního řízení je zřejmé, že tento jednal vědomě nedbale. Vědomá nedbalost je obecně definována tak, že pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí [viz § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů]. Stěžovatel věděl, že po 15. 10. 2011 prodává naftu, která byla směsí tříd B a D, přesto však pouze na základě prostého výpočtu váženého průměru (tedy bez přiměřených důvodů) spoléhal na to, že prodávaná nafta splňuje všechny zákonné požadavky kladené na naftu třídy D.

[24] Další kasační námitka směřuje do odůvodnění výše uložené pokuty. Stěžovatel má za to, že správní orgány nedostatečně a tedy nepřezkoumatelně odůvodnily uloženou sankci. Se závěrem krajského soudu, že správní orgán prvního stupně podrobně rozvedl, z jakých důvodů přistoupil k uložení pokuty ve výši 50 000 Kč, se stěžovatel neztotožnil.

[25] Tato námitka nemá oporu v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. V prvoinstančním rozhodnutí se na stranách 5 a 6 správní orgán I. stupně podrobně zabýval všemi okolnostmi, ke kterým má přihlédnout dle § 10 odst. 2 zákona o pohonných hmotách, tedy závažností správního deliktu, způsobu jeho spáchání a jeho následkům.

[26] Konkrétně uvedl správní orgán I. stupně následující: „Způsob spáchání správního deliktu svědčil o tom, že kontrolovaná společnost si byla vědoma přechodného období a stanovených ukazatelů pro jakost PHM, avšak neprokázala žádné úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila. Takový stav svědčil v neprospěch kontrolované společnosti a pro uložení vyšší pokuty. Kontrolovaná společnost v období od 16. 10. do 17. 10. 2011 prodala blíže nezjištěné množství motorové nafty, která nesplňovala požadavek na její jakost, a to bez ohledu na to, kdo nedostatek způsobil. Jak sama kontrolovaná společnost sdělila, prodávala zbytkovou směs NM vytvořenou z 1700 l motorové nafty třídy B ze závozu dne 19. 9. 2011 a 6297 l motorové nafty tř. D ze závozu dne 5. 10. 2011. Při přechodu z třídy B na třídu D po dobu od 1. 10. 2011 do 15. 10. 2011 mohla prodávat směs obou tříd B a D. V době odběru dne 17. 10. 2011 již mohla prodávat pouze NM třídy D s filtrovatelností max. -8 °C, ale odebraný vzorek vykazoval teplotu filtrovatelnosti při -5 °C. Z kontrolního rozboru odebraného vzorku tedy bylo zjištěno, že jakost NM neodpovídala stanoveným požadavkům.“

[27] „Následkem správního deliktu byla možnost ucpávání palivových filtrů motorů vozidel, která by posuzovanou NM používala, pokud by teplota vzduchu výrazně klesala pod bod mrazu. U tak složitých výrobců, jakými moderní automobily bezesporu jsou, je mnohdy velmi náročné kvalifikovaně odhadnout všechny nebo alespoň nejčastější možné negativní následky nedodržení kvalitativních parametrů pohonných hmot. V případě správního deliktu postačuje i možnost či hrozba následku. V projednávaném případě v době odběru vzorku ve druhé polovině měsíce října 2011 nejnižší noční teplota neklesala pod 0 °C, avšak bylo třeba vzít v úvahu i možnost, že někteří spotřebitelé budou spotřebovávat NM během delšího časového období, např. během následujících zimních měsíců, kdy problém s filtrovatelností NM by jistě mohl nastat. V tomto případě byl spotřebitel zcela odkázán na solidnost podnikatele a prakticky nebyl schopen se bránit, neboť si jakost zakoupené pohonné hmoty neměl možnost zkontrolovat. V době, kdy zákon o PHM ukládal povinnost prodávat či vydávat pouze NM tř. D, která je určena do zimních podmínek, spotřebitel prodej takové NM oprávněně očekával. Protože správnímu orgánu nebyl znám žádný případ poškození konkrétního spotřebitele, ze strany spotřebitelů neobdržel žádné podněty týkající se tohoto nedostatku a jednalo se o první zjištěné porušení takové povinnosti kontrolovanou společností, svědčily tyto skutečnosti jako polehčující okolnosti ve prospěch kontrolované společnosti a pro uložení nižší pokuty. Správní orgán z uvedených důvodů hodnotil správní delikt jako méně závažný.“

[28] „Při určení výše pokuty správní orgán dbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Správní orgán kontrolované společnosti uložil pokutu v dolní polovině zákonem stanovené sazby, ale ve výši, kterou považoval za přiměřenou vzhledem k menší závažnosti zjištěné odchylky a skutečnosti, že v daném období se teplota vzduchu pohybovala nad bodem mrazu. Uložená pokuta by tak měla mít účel jak sankční, tak i preventivní.“

[29] Žalovaný v napadeném rozhodnutí k námitce stěžovatele uvedl: „Výše uložené pokuty rozhodně není odůvodněna pouze v odvolání citovanou úvahou, ale hned několika odstavci, v nichž se správní orgán prvního stupně postupně přehledně věnuje všem aspektům, ke kterým při určování výše sankce přihlédl, konkrétně se jednalo o závažnost správního deliktu, způsob jeho spáchání a jeho následky, přičemž správní orgán uvedl, které skutečnosti vzal za polehčující a které za přitěžující. Jako polehčující okolnost byla hodnocena i skutečnost, že nebyl znám žádný případ poškození konkrétního spotřebitele, nebyly evidovány žádné stížnosti ze strany spotřebitelů a jednalo se o první

zjištěné porušení povinnosti dle zákona o pohonných hmotách jmenovanou společností. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tak odvolací orgán považuje za zcela v souladu s odvolatelem citovanou judikaturou a všemi požadavky stanovenými správním řádem. Odvolací orgán se proto také ztotožňuje s vyšší pokutou vyměřené orgánem prvního stupně, přičemž je toho názoru, že podané odvolání, jakož i obsah spisu jako celek, nezavádějí důvod pro její snížení pod výměr obsažený v prvoinstančním rozhodnutí. Pokuta v uložené výši dostatečně plní preventivní a represivní funkci sankce ukládané ve správním řízení. Odvolací orgán tak postupuje v souladu s rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2004 sp. zn. 10 Ca 250/2003, podle něhož musí být postih ukládaný ve správním řízení znatelný v majetkové sféře delikventa, tedy být pro něho nikoliv zanedbatelný. Ukládaná sankce nemůže být tak nízká, aby avizovala, že protiprávní jednání je ze strany správního orgánu tolerováno a vyplatí se nedodržovat zákonné povinnosti.“

[30] Z výše citovaného je zcela zřejmé, že se správní orgány zabývaly všemi okolnostmi, ke kterým měly přihlídnout dle § 10 odst. 2 zákona o pohonných hmotách. Správní orgány podrobně a přezkoumatelně odůvodnily, proč přistoupily k uložení pokuty právě ve výši 50 000 Kč. Postupu správních orgánů tak nelze nic vytknout.

[31] Nejvyšší správní soud závěrem konstatuje, že se ztotožnil s krajským soudem, že uložena pokuta je přiměřená všem okolnostem případu. Nejedná se o trest ve zjevně nepřiměřené výši ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. a nebyl tedy důvod, aby krajský soud přistoupil k moderaci sankce dle § 78 odst. 2 s. ř. s.

IV. Závěr

[32] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížností zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[33] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. srpna 2014

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu